

MURASSZOMBAT ÉS VIDÉKE

társadalmi és közgazdasági hetilap.

„Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület” hivatalos közlönye.

== Megjelenik minden vasárnap. ==

Előfizetési ár:

Egész évre 6 kor. fél évre 3 kor. egyes szám 20 fillér.
Külföldi postai díj és reklamációk Hirschl N. könyv-
nyomdájába küldendők.

Felelős szerkesztő:

SINKOVICH ELEK

Kiadó: A Vendvidéki Magyar Közművelődési Egyesület.

Kéziratok, levelek s egyéb szerkesztési közlemények a
lap szerkesztőségébe küldendők.

Hirdetési díj: 4 hasábos petisors egyszeri hirdetésnél 20 fillér,
többszöri hirdetésnél soronként 12 fillér.
Nyitlert petisorsa 50 fillér.

A nemzet ereje.

A budapesti országház előtt levő nagy térség a mostani mozgalmas időkben a Rákos mező hivatásában díszleg. Hajdanta Rákoson gyűltek össze a magyarok, hogy tanácskozzán az ország sorsa fölött, döntsének a haza nagy dolgaiban. Ma ugyan bent tanácskoznak az országházában, de a téren gyülekeznek össze a nemzet fiai, kik a négy folyó és hármás halom minden tájáról jönnek, hogy a nemzet vető-ját kikiáltásák. Hogy a vető visszhangra lel-e a szép kupolás teremben, azt nem firtatjuk e helyen, sokkal inkább érdekel bennünket az a hatalmas imponáló tény, hogy ismét magára ismert a magyar.

A vidéki küldöttségeknek a fővárosba való szakadatlan zarándokolása szerintünk csak másodsorban jelenti azt, hogy az ország közvéleménye egy politikai kérdésben állást foglal.

E hatalmas mozgalomnak az a kiemelkedő mozzanata, hogy a polgárságot ismét egy táborba hozza össze egy nagy nemzeti gondolat. A história igazolja, hogy ritkán volt egy táborban Magyarország népe, hogy a nemzeti küzdelem egységes, egyöntetű csak a legnagyobb válságok idején volt, mint például legutóbb a szabadságharcban.

Pedig a nemzet küzdelme nem csak véres esatázásból állott, utóbb harezot folytatott ellenünk az ellenség századokon keresztül béke idején. Mint az őrlő szu támadták minden gerendáját a magyar alkotmányos életnek és önállóságnak és ilyenkor száz táborra oszlott ez a szerencsétlen nép. Ha összetartottunk volna mindig, hol tartana most a magyar nemzet.

Az összetartás, az egy táborhoz való tartózkodás jele az, hogy a budapesti pályaudvarokból nap-nap után ömlik a piros-barna arcú ma-

gyar nép a csillogó aszfaltos utcákon, nap-nap után a szabadság harczi dalát énekelve vonulnak az ország temploma, a parlament elé, hogy tolmácsoljanak egy nagy nemzeti akaratot.

Az öregek, akik résztvevői voltak a szabadság harcznak, szemtanúi az elnyomatás szomorú korszakának és fölépítői a magyar államiség épületének, szinte lemondtak már az utóbbi évtizedekben erről a nemzetről. Azt mondták, hogy egészen elanyagiasodtunk, a nemzeti ideálokkal nem törődünk, lelkünkben kivesszett a magyar láng és a szívünkben a lelkesezés. S valóban a hazafi bizonyos kegyetlenséggel nézhette ezt az új nemzedéket. Az ősnemesi osztály eladósodva, elkéserevde hivatalokban gubbaszt és stréberkedik; a hajdani jobbágy, jelenleg kisbirtokos nyögve-nyög az adók terhei alatt és hallatlan áldozatokat hoz azért, mert a magyar hazá-

TARGZA.

Te is tudod . . .

Te is tudod, én is tudom,
Hogy egymásé nem leszünk;
Hogyha még egy lépést tennék:
Mind a ketten elveszünk.

Ott álltunk az örvény szélén!
Mint tud az csábitani!
Száz menyország údvössége
Száz pokolnak kinjai!

Ó, mint zengett, zugott, forrott,
A pokoli menyország!
Mint remegett minden tagom,
Mint kigyult a te orczád . . .

Tán, ha akkor el nem löktek
Mint a delej a delejt,
Szilaj karral megöleltek
S boldog szívem elfelejt.

Hanem ugy utánad vágyom
Mindenségem mindene.
Nagy vihar van, hullámot ver
Szenvedélyek tengere.

Te is tudod, én is tudom,
Hogy egymásé nem leszünk,
Csak egy lépés van még hátra
S mind a ketten elveszünk!

LANTOS.

Az öngyilkosságról.

Ismertem egy ifjút; neve Károly. Mindig jelesen tanult. Végre eljött az első komoly vizsgálat, az érettségi. Es ki hiú? Károly megbukott. Az önértetes fia erre buskomorságba esett, kerülte az embereket. Es a jelenség engem, ki — bár néhány évvel idősebb voltam, mint ő — őszinte barátsággal vonzódtam hozzá, komolyan aggasztani kezdett. Nem is mulasztottam el e perctől kezdve tetteit figyelemmel kísérni.

Egy napon látogatására indultam, de ajtaját zárva találta. Kopogásomra nem kaptam választ, jöllehet az ablakon keresztül láttam, hogy Károly otthon van. Balsejtelemtől üzetve az ablakhoz futok és éppen abban a pillanatban tekintek be, midőn Károly ágyára dülve halántékának szegzei forgó pisztolya csövét. Gyors elhatározással beverem öklömmel az ablaküveget, mely csörömpölve hull alá. Barátom e nemvárt közelépésre az ablakhoz siet és csodálkozó tekintettel mered rám;

karja lehanyatlak, lélekzete elakad, miközben nagy erőfeszítéssel csak ennyit tud kinyögni: „Sá . . . Sá . . . !”

Igen, igen — vágok közbe — én vagyok az, Sándor, a te barátod! Nyiss hamar ajtót! . . . Ne bámulj hát ugy rám, hanem tedd, amit mondok: nyiss hamar ajtót!

Végre Károly, mint akit hypnotizáltak, az ajtóhoz támoogy és bebocsát. En felé tartok, kezemmet vállára teszem, s miközben mélyen a szemé közé nézek így szólok hozzá: „Te szerencsétlen, mit akartál tenni?!”

„Miért nem hagyta meg halni?!” szölt sőhajtva Károly.

„Ugyan kérlek hogyan beszélhets ilyen dolgokat?!”

„Hidd el jobb lett volna meghalni, mint azzal a szégyennel tovább élni!”

„Badar beszéd! Álszégényérzet! Mondd, van-e előtéd csak egy parányi becse is az én barátságomnak?!”

„Óh Sándor, rajtad kívül nincs senkim e világon!”

No lásd és mégis itt akartál hagyni, meg akartál szomorítani! De én azért nem teszek néked szemrehányást, s nem élek vissza erőbeli fölényemmel sem: nem csavaram ki kezedből a gyilkoló fegyvert, sőt még meg sem fogadtatom veled,

